

ки? казваше то, като хвърляше прѣзрителенъ погледъ на необраната още вечеря.

Цанко тръгнх попаренъ кждѣ вратата за да изпълни повѣлението. Ниското заштие му извика:

— Чакай, кждѣ отпрати дѣвойкитѣ?

— Тѣ си отидоух дома, че късно бѣше, отговори Цанко, който съвсѣмъ истрѣзни.

— Иди ги доведи пакъ, да дойдхтъ да си довечерятъ... и насъ да почерпатъ по чаша ракия... Защо ги испхди?

Цанко гледаше уплашенъ.

— Дѣ твоето момиче?

— Лѣгна си вече, аго!

— Искарай него, то да ни послужи, каза едноокиятъ, като сушеше на огъня мокритѣ си навуша, които испущахъ облакъ пара и тежка воня.

— Недѣйте да плашите дѣтето ми, ага, каза умолително Цанко.

Влѣзе кметътъ и се исправи смирено.

— Бре ххнхжр! и ти ни развождá по дваисеть порти да хлопаме, като просяци! тука насила ни доведе! Какво крияхте вашитѣ...?

Той назова дѣвойкитѣ съ едно ругателно име.

Българитѣ прѣгльщахх. Тѣ бѣхх навикнали на това. Епохата на робството бѣше изработила унизителната за човѣчеството поговорка: прѣклонена глава сабя не сѣче. Цанко молѣше Бога само да не закачатъ дѣщеря му.

— Чорбаджи, пошита едноокото заштие, виѣ готвите ли се за бунтъ?

Цанко отказа смѣло.

— Каква е тази кама тука? каза ниския, като дигнх камата на Петра Овчарьтъ, който ѣх бѣше забравилъ на чергата.

— А, чорбаджи, та виѣ се не готвите за бунтъ а? пошита съ ехидна усмивка едноокиятъ.